

L. L. F. 123

Till mitten pånåddes man först efter konfirma-
tionen. Innan det var man blev ett barn.
På konfirmeringen en öns, blev det helt
plötsligt lovat att ha en till högre klass,
här skulle sättas upp. Tidigare hade det
fått säga loss eller flätor. Om skulle det
flätor och snos så man fick en snäcka
vid varje öra. Riktigt här var inte modern
i mitten på 20-talet. Vi fick vara ute länge
om kvällarna, och även gå i en kvällstid.
Under konfirmeringen följde påskarna
och en härbörk. Det var ett förbud
som oftast alltså. Vi kunde även få ha
rönkängen, det hade inte gått an tidigare.
Sågar kunde på att måla lapparna, sminka
sig eller måla naglarna, hade vi ej.
Men vi stod fortfarande under föräld-

11/11-66

L. 4. F. 123

racnas inflytande. Men successivt efter
konfirmationen blev vi gästständergjore.

Det kunde hända att vi fick ovett om vi
var ute till nö en sommervall. Det
var skad efter konfirmationen.

Föräldrarna på den tiden var skäp i sin
uppföstran. Var man men så gillade
det att skapa sig ett arbete. Det blev
oftast ett sökat arbete där man fick
björja hemma. För det måste vi betala och
det var kända i våra ögon för mycket.
Men föräldrarna behövde pengar. De
flesta hem var det många barn, och många
mamma att mätta. De var och en som
fick ett arbete måste göra rätt för sig hem-
ma. Samtidigt läste de ju barnen att förstå
vad det kostade att leva.

L. L. F. 123.

Som jag tidigare nämnt skulle haistättas upp.
Frisken blev oftast flåtor, sumrade runt
örnen som två småkottor. Ett mycket
opretskiskt mord. Det hörd man ju sämre,
och mittan jämt hade vi så kakom
örnen, berorade på instängelsen.

Det gick inte en att klappa kottor. Ett
långt-hat symboliserade autandighet.

Kottor för pojkar. Skedd en förändring
efter konfessionen. De hade tidigare
vart klädd i kortbyxor. Efter konfessionen
hönerna fick de bära långbyxor. Långbyxor
en att tecken på att han var vuxen.

Också konfession användes inte så. Poek-
fick hett det om det skulle vara lite fi-
nare. Pojkar kallades oftast grabbar.
sj tillas.

LUF 123

Ungden i Soais äldre anser sig nästan för gamla att gå ut och dansa. Men för Höken. För nu Soais äldre börjar på val ungdom. Vi gick ju inte nu ute och dans osv så tilldelt som ungdomen av i dag gör. En färglös fläcka i dag bli inte upplynden till dans så ofta som en Leukoracing. För mig lät detta egge skuldt, men det låg inte på. Jag tror också att ungdomen höll på att dansa länge när jag var ung än nu. Orsaken är kanske de tidiga giftermålen.

Efter giftermålet var det inte så vanligt att man höll ihop med sina ogifta vänner. Kanske ofta nu de "förtägnen" att gifta sig. De blev lösta genom barnet och måste lära sig att sitta hemma.

L. L. F. 123

Om gäi det kanske att få tag på en be-
rakt med ersättning. Så var det inte för.
Fanns det ingen städning som kunde vak-
ta bevakning, så blev det bara att stå
hemma.

Ungängst blev med med gifte familjer.
Det var vil oftast manns arbets-
plats, som blev ungängst.

Allt var förmodligen att gifte sig, ansågs
som en stor skam. Den flickan var den
sämsta tänkbara. Men oftast tog de
konsekvenserna för sitt handlande och
gifte sig. Det hände nog mer till ova-
gheterna att pojken överger flickan.
Vente var det då som m. att föräldrarna
helt plötsligt ska stå fast med ett
barnbarn. Kanske blev inte alla föräld-
rarna.

L 41 F 123

äktenskap lydblija, men de fick själva
försöka kämpa sig igenom svårigheterna.
Den unga huskunnan hade inte mycket att
säga på. Ingen yrkesutbildning att falla
tillbaka på. Som det är i våra dagar kan
huskunnan lätt gå från hemmet. I regel kan
hon fått någon utbildning av något slag.
Dessa kan vara på både gott och ont.
De mycket nöje kunde inte de nygifta
leva sig. Genom den organisation maken
tillbringade kom de ut på en och annan
fest. De kunde ibland hela familjen
gå vara med. Oftast var det väl jul.
De ogifta kvinnorna kom nog på ett
eller annat besök, men i sinnessitt
kände de en viss åsidosjukt mot sin
gifta kamrat. Det är nu en gång så

L.L.F. 123

att en kvinna vill bli gift.

Jag vilo upp på skivrande Växjö Hospital.
Ramaranden där var god när det gällde
att vara litet annars nk. Men en stor
kaststallnad gällde bekräftande guld-
mynt, såsom Lötchodsgöföter.

Vem som helst blev inte guldett till lä-
karnas bekräftelse. Lysstomannen samt
uppsyningsmännen bara inbjöds. Vi
övr- och emerskotubaren fick umgås
med varandra. Uppsyningsmännen
had ingen specialutbildning för sin
tjänst. En person överskötade fick en
dålig befattning. Trots att även han
helt hörde, de låga tjänstemännen höll
de sig ett ställe varare än de andra.
Pojkar och flickor var mycket till-

L.L.F. 123

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

samma på julehuset. Vi fick så små-
ningom bland dem varsin uppvaktande
kavalleri. Vi fickor både pojkar och flickor,
och när vi någon gång kom på en skönsom
fästman så skulle kunna lyda upp
oss. Inte blev det många gånger vi be-
sökte någon skönsom uteför staden. Den
människan lag en halv mil hemifrån. Det
ledades cykel och hur många hade det
på den tiden. Vi var tre flickor och tre
pojkar, som en käll gav oss ring till
en sådan dans. Pojkarna hade cyklar
vi satt på parkbänken. En av flickor-
na var mycket försiktig, och hon frimä-
dskapen hade hon på sig. Den
fästman i hjulet och gick sönder.
Den resan glömd vi ej. Det var inte

L. L. F. 123

lätt för henne att komma hem och tala
om hur det hela hade gått till. Jag tror inte
vi hade fått lofte att ge oss i väg.

Jag minns att pojken de bjöd oss på
kaffe och vi tyckte det var flott gjut.
Tegel betelad vi för oss själva. Det
var endast när man hade städigt säll-
skap som pojken bjöd.

På den tiden var inte enklaavgiften
till skuställen så dyrt. Men skustjärter-
na kostade 10 öre. Det kunde bli
ganska mycket om man var glad för
att se så.

Höger ungdomsklubben var jag inget om.
Först när jag var i åren R. F. U. M. och
R. F. U. R. Jag tror att de hade många
medlemmar. Det är ju lätt förklarligt.

L 4 F. 123.

In mer klubb, in mindre folk.

Att gå in i scouterna ansågs fört.
Jag tror det berodde på att scoutlivet
ingen var ganska oyr. Det var väl
kallat mycket. Scouting var vanligt
bland pojkar än flickor.

Det fanns in också nyfikenhet för
ar. Det ordnades ungdoms kaffor med
upptäcke.

Skulle vi kaffa kamraterna så blev
det utomhus. Dagen total för vi det
fanns inte att tillgå. I hemmen kom-
de vi inte var. Trängkvadsten var för
stor.

Här vi började gå stadigt så var
det att vandra ute i naturen som sommar.
Jag hade det smittat med att aldrig

L.L.F. 123

Så liksom hyppigt. Ibland gick vi på tur
och någon gång på kondis.

Allt låg mycket med hem var inte
tänkbart. Först måste man ha rätt till
något av sin egen, och så skulle det vara
absolut bestämt att man skulle gifta
sig. Rens föräldrar ställde på den
blivande svärmornen var att han var skick-
sam och kunde försvärja en familj. I mitt
hem var det aldrig tal om att vi inte skul-
le vara tillsammans med de som var
fattiga eller olika oss på annat sätt.
Huvudsaken var att de var stäm-
ma.

Om det någon gång blev skiljaktigt
var det mer eller mindre och arbetet.
Vi icke studerande var vi de studerande

L. U. F. 123

För högfärdige. Det var något vi hade
hörd från föräldrarna. Det var ju mest bara
från någon hem som studerade. De fattiga
skulle inte tänka på sådant. Därför uppman-
ades vi aldrig till att läsa. En icke stude-
rad flicka, som gifte sig med en som avsevärt
lärosvamen avsevärt som mycket för.

Som jag tidigare berättat fick vi inte
vara ute hur länge vi ville. Även sedan vi
konfirmerades. Föräldrarna låg vakna och
kontrollerade när vi kom hem. Det var inte
så svårt att åtgärda föräldrarnas önskan i
det fallet. De flesta föräldrar hade samma
uppfödningsmetod.

Ofta poängterade föräldrarna hur bra
vi hade det mest vad de hade haft det under
sin uppväxt. Men jag hörd den inte klaga

L.4.F.

på ungdomen. Kände det att någon bar sig till
åt på ett eller annat sätt så blev det diskus-
sioner. Det bevisar att det inte var så vanligt
att sådant hände.

Blev en flicka med barn, skändes hon
helt. Detta även av sådana som själva
hade varit "lounge" att gifta sig. Någon
psykologer svarar inte jag att de var.
Jag tyckte att våra föräldrar hade varit
att sätta sig in i ett barns tankar
och handlande. Orsaken till detta var
nog i många fall deras egen skäliga
uppföstran. Tydligt var A och O.

De stora besvärerna som fanns i de
flora familjerna gjorde nog till
att modern inte hann ta del av barnens
personliga problem. Jag märker på mig

L 41.F. 123

gjata, m sedan jag läst Tesubarn. Min
egna herra iakttag jag inte på samma
sätt som jag m gör med detta barn.
Du har jag tid att ägna hans person
mitt intresse.

Följden av att föräldrarna inte ha m med
barnens personlighet, gjorde att det blev en
distans mellan föräldrar och barn.

Jag vet ingen blev min herra därav
som helle med sina föräldrar. Men
skulle jag inte velat kenne om min mor
men det blev inte så. Jag vet ju inte hur
hon skulle ha uppfattat det. Lai vi för-
jöd säga du till far tyckte jag vi kom
näraare varandra. Till mor sade jag
inte du.

När min förälder, och det var ganska

L. 4. F. 123

vanligt, gav pojken en vis faas, näi det
gällde att vara ute på kvällen. De be-
hövde inte ha någon hem si högt som
vi flickor, oj heller blev de utfrågade om
vi de hade varit. Jag vet heller inte att
de uppmärksatte att jag inte var, näi de gick
ut på kvällen. Det var alltid till en
flicka.

Porterflering förkom även sedan man
blevit äldre. Jag minns att min äldre
syster inte kom in på bestämt klokslag.
Hon råkade ut henne och hon gick ihjäl.
Föräldrarna tyckte inte om när flickorna stod
och pratade med pojkarna. De var rädda
för att grannarna skulle höra vi var ou-
ständiga. Därför hände det ofta att pojk-
sällskapet inte fick följa flickorna än

L.L.F. 123

och hem, enkelt för att inte föräldrar
skulle se oss. Det kunde till och med kä-
da att om man stod och pratade med
en pojke uteför hemmet att man eller far
ropade in en. Vi gick in i skönas
för pojkarna. Såväl kände ganska all-
mänt. Uppförelsen var ganska strukturerad.
Att gå omkring (konfigurer) med en
pojke minner de om föräldrar de var inte
personer Konfigurering tillhör en del
föräldrar.

Öjundarna förkom inte bland min
bekanta. Min kusin brukade tycka på
sin föräldrar, det var allt. I mitt hem
firade vi inga viktiga dagar. Vi var vi
många myskor, vi det skulle blivit dyrt
för föräldrar. Julkalas blev vi tynda

L. 41. F. 123

på bänk som blev och något äldre.
Föräldrarna var alltid med på kyrkdunge-
na. Aldrig föräldrafull. Vardags föräld-
rar var med om hela tiden. Det var inte
som när mina barn hade kyrkdunge
vi när vi hade bänk på gästerna, jickla
om ned i köket och morsa gästernas upp-
brott. Jag har förstått att barn inte vill
ha sina föräldrar med. De äro oerhört
vackra att se skänkes för dem, detta
osaselt har den föräldern en är.

Jag kunde inte de äldre klaga på ungdom-
men. När de gjorde jämförelser mellan de-
ras barn och vi, var det mest att
de framställde hur bra vi hade det. Måten
var ju annorlunda och så behövde vi inte
arbeta så hårt som de.

L. 4 F. 123.

De egentliga höftkvällarna var onsdaga
fredagar och söndagar. Onsdagarna gick vi
aldrig mer ut än vi lägo som på lördag och
söndag. Darsarna och någon släkt och vä-
nare den kvällen.

Fallen köpte jag sin fröken på
andra kvällen. Det sades gätlösligt att
man skulle kunna komma de andra
kvällarna. Det var alltså något att göra.
Tägnung och handarbete av olika slag.
Det handlade att man köpte ett stycke hand.
dagar. De skulle de namnas och fällas.

Fällningen gjordes för hand. Tägnung
av böcker var inte alls så. Där vi
gick i skolan lärde vi oss och ännu-
tyrsk böcker från skolans bibliotek. Som
något äldre lärde jag inte böcker. Nästan

L. 4. F. 123

vi på hem fanns en veckotidning, oftast
Svens Familjjournal. Läsningen av den
var ny. Där fanns alltid några följelsing-
ar, och föredragande noveller.

På på biblioteket förekom inte bland
de jag kände det var ny mest studera-
de som anlände det. Där jag i dag
vi ofta går på biblioteket och vi ser
om vi kan med sina tankar och en
färdig bok. Måste jag göra en jäm-
förelse med min egen läsning och upp-
växtid.

Föräldrarna uppmuntrade oss till att inte all-
tids läsa. Tröttna. Gatt man någon gång med
en bok, helt och ofta: "Läs inte den och läs
över boken, gör något nyttigt och ställt!"

För den var arbetet det viktigaste. All

L. U. F. 123.

Allt boklig lärande tillhörde den högre klassen i samhället. Än det seder fanns lästmund på något av hansen i ryttarskolan så hjälpte inte det. Det var ett litet skolor minne flickskola som fick gå på högre skolor. Än det av minne pojkskola gick på läroverk. Det antogs naturligtvis att en pojk fick en riklig utbildning i den man föräldern hade råd.

Vilken högtid det än var följde om så iöfverhet det inte nämnas på oss i vår familj. Vi hade aldrig några hyndningar. En gång fick vi ha en julgransplundring. Men gäster blev vi hyndade på en del. Skatteburen hynd på julbålet och då fick hela vår familj vara med. Skansen var det nog ganska vanligt med julhynd.

L. 4. F. 123

mingar. Nyårsraka kunde inte vi. Vi sov
in det nya året. Därför har jag aldrig
gjuta beyst mig så mycket om att raka
in det nya året. Det hade aldrig blivit
någon vanne hemifrån, och om jag
skulle velat göra det, vad skulle jag ha
vägen. Birgafarna hade nyårsraka men
gav ossam det var ju inget nöje. Men det
om varit att familjerna hade nyårsraka
ofta de tillvaron med främmande.
Jag har som äldre insett att raka in
det nya året inte är nödvändigtvis en
vilken annan dag som helst. Många und-
rar ju vad det nya året skall betyda i
vårt liv. Jag tänker: Har ska denna
dag bli? Men vet ju inte hur det är
på kvällen om på morgnen har blivit

L. 41 F. 123

ben. Jag är ny ärs tofken har jag aldrig
anlagt. Att jag är så oäkigilbig för
den helg, heron på att jag stannar hem-
met inte fick någon tradition att föra
vidare.

Påskan freds inte med några tydliga.
Långfredagen skulle vi ha varit i skil-
het och helst inomhus. Det var vanligt
att folk höll sig för sig själva den da-
gen. Opjädningarna gick an på påskdagen
och annandagen. Offentliga nöjen var
inrättade längfredagen och påskdagen.
Kvällen gick ut i gång igen.

Först var vi och tillade på so-
mmeraktionsteg och senare på kvällen
hade vi till Folkets Park eller Kvällen
och dansställe. Men vi gick aldrig i skola. 22

L. U. F. 123

or. Högst tre flickor, men helst en om vi
bära en för. Med tre tillbarnen
bli det gärna vänskap.

Medbarnsgruppen funder vi alltså på
gärnings. Vi hade personalen först för sina
familjer. På vissa platser i staden ska-
das det mest missbarnsligen. Vi
besökte aldrig dem.

Så vi vill jag inte om färdig jag
sjäta fick bara och de högst skola.

Förlovningskalas var inte vanlig.
Kände det var det bland den yngre social.
gruppen. Jag var aldrig på något och själv
hade jag inget vid var förlovnings. Men
prossade gav vi bort till förlovnings.
Bland den äldre befolkningen förkom
inte hyndiga, vi alltså. Vid 50 års ålder

L 41 F. 123

beaktade de tyckt. Så gjorde även mina
föräldrar. På landet var det mer tydningen.
Det var vid kyrkans klockor, begravnings-
opstugille, släktkalas och husförhörs-
gille.

Jag var aldrig tyckt på ett klockor,
först när jag var gift. Det var inte
märkligt att tyckt även om släkten och
om de alla bästa vännerna till beundran.

På begravnings kyrks jule bara knap-
postens om det var någon släkting som
var avbörd. Föräldrar tyckte bara om
skonas från södra klockor.

Heders egen maktad beaktade vi alltid.
men att aldrig till någon annan. Det var
inte märkligt. När vi gick i skolan beaktade
vi så var sin klocka, att handla för på

L.U.F. 123

marknader. Det brukade räcka till en boll
fäst vid en gumminod, och vi tillte
"jolltagrisar". Där vi blev aldrig köpte
vi gärna en pepparkaka. Det var en köp
och på den vi fäst pepparsnurrar i föga-
med den slog vi påskarna i ansiktet
för att väcka dik uppmärksamhet. Gärna
köpte vi också en påse marknadskara-
meller. Det var tillhör margipankoufekt och
beukokla karameller med olika smaker.
säsom ingefära pepparmint.

Allt kramme blev också marknader
var på inte täcktes. Enkel var inte var man
egen dem. De som köpte cykel var sådana som
hade lång väg till arbetet. Till nöje var den
färd köjen inte ännu. Men nog läste
vi oss cykla för vi inte hade någon

L.4.F. 123

egen. Det var på herrcykeln vi trott om.
De var vanliga. Herrcykeln blev först
senare allmänna. Min första cykel
köpte jag när jag var 22 år. Den
var beprövad och kostade 10 kr.

Utlåst till andra typer eller några
annor förtroende vi inte. Det var inte vanligt.

Min första riktiga plats fick jag när
jag var tjänst på. Jag hade ledigt två
dagar om året. Långfredagen och julafton.
De två första åren fick jag ingen semester.
Det hade varit tjänsten dagar, och själv
betala vikarien. Fick året 14 dagar
och full lön. Det var ovanligt lite
ledighet.

De vanligaste besöken i mitt
på sjukhuset var sjukvård: steg,

L. 4. F. 123.

poliska, masuren, vsk, hankar och
schottis. Charleston dansen var ett
fåg, men upphörde ganska snart.

Här en pojke bjöd upp en flicka
till dans gick de till på fotgjord (vsk).
Han gick fram till flickan och tuga-
de, frågade om han fick lov. Då han
fick lov utbrast hon om han var gam-
mel eller ung. Han svarade att hon gärna på
att hon inte kunde dansa. Då kastade
flickan pojken under armen och de gick
upp för att dansa. Efter dansen så led-
sagade han henne tillbaka igen, tuga-
de och tackade. Även hon svarade tack.

Musiken på sterc dansställen var oftast
ett koppel. Pios fiol och vi var det
nog krummer. Talad en blåsörskor

L.47.

På auklöse skusställen var det bara drag-
spel och gissar. Ibland auklöse dragspel
eller grannmodor med bratt.

Det bara och ungdomsfridnings lekter
det alltid. Det var grömma ringen, "blinderb"
"hälften ute och hälften inne" ett skepp
koncurrens löst och "pucke pappas kapp-
sök". En lef jag gissat minn ai
"Suckken". Den lekte vi endast på ett
ställe, och Larkorden i huset lade on
den. Jag tror den var gammal. Det
var sång till lekter och ords lyder
som följde. "En fästlig auker på
golvet gai, en fästlig auker på gol-
vet gai, med många dotter och iiger
mög, han som andra. Ja vill du
minn kii dotter ha? Ja vill du ma

L. 4. F. 123

min kär dotter ha, så steg de fram
och många av som andra.
Saken gick till på följande sätt. Lake-
mannen, en pojke gick runt på golvet
med alla flickorna bakom sig. Pojke-
na satt utmed väggarna. Saken annas
ging den här viken, lugadt för någon
ad pojken. Han skulle de ta den
riska flickan i sadla. Så höll lake-
gå till alla flickorna var bortgifta.
Pojkarna var rulliga. Som pojke
tog vi härspännen, ringar, maddar,
härrenter o. d. För att lösa pojken
skulle man oftast lyfta en pojke eller
en pojke en flicka. Det var nog ett av
det första påhittet. Springa runt
huset eller gå och hämta någon sak.

L. U. F. 123.

helst dei det var mækt. Det gjord det lide
mer spånvande.

I skottlekar och idrott ägnade vi oss mycket
åt både före och efter konfirmationen. Vi åkte
skridsko, ibland med regel. Sam regel an-
vände vi kappan uppkvappst. Åren skide
åkte vi. Det var inte alltid på egna skide
vi åkte. Oftast lånade jag. All utöv
idrott var inte så allmogt. Vi hade
på fördelen att ha egen skummen så nä-
ra. Det var på en förtid även på sommar, när
vi skulle bada. Pojkar och flickor badade
gemensamt och det fann vi högst natu-
ligt. Ganska fort gick vi om vinnare. Det
var heller inte så vanligt, när jag var
med jämnåriga till mig. Oftast kan de
inte vinna. Orsaken kan var att de

L. U. F. 123

helt för långt fesa någon nö. Eftersom
cykeln inte så var var man egenden, hade
de inte möjligheten att komma ut och
bada.

Spelade tennis gjorde den ungdom, som
levde på sjukhuset, mycket. Det var en sport
enkelt för alla och det förblev den i många
år. Racketen var dyra och avgiften för
tennisplan ej heller billig. Men vi fick
använda sjukhusets plan gratis. En racket
och koppel jag på småningom. Från början
spelade jag med en herr racket, som vi
fick av en patient.

Spelade kort om pengar gjorde vi inte. Det
var helt ohygieniskt spel såsom: Pålta rån,
Rasico, Tracke Meja. På småningom lärde
jag mig talor. I många hem fick man en

L 4. F. 123

kostlek förkouma. Träden hem brukade
barren smygspela utomhus.

Pojkarna började smygroka i femton-
årsåldern. De gjorde sina första pipor av
kostanjer som de urholkade och så stop-
pade de dem med tarostbröd. När det smaka-
rade kan man lätt förstå. Det riktigt-
sta för pojken var nog att det rok. Att
Luchor rökte tvörde till välgynheterna.
Om de började var det efter tyngsai.

Roarock teatervärdskap gästade ofta
ganska ofta i vår stad. Teater ansågs
som ett nöje för den högre klassen, och
på den tiden följades det höghidolikt. När
många män av arbetarklassen hade frack,
och hur många kvinnor en lång klädning.
För att sitta på andra raden behövde nog

L 41.F. 123

inte stor trafik. Men de platserna blev snart upptagna. Därför blev det så att de blev utsatta som ett fint nöje.

Och sommarerna kom det de mest sällsynta till folkparkerna. Då var det alltid fullt hus, till största delen av arbetarna. Det hände ju även att det kom folk från den höga socialgruppen, men det märktes att de kunde sig besvärade. De tyckte inte de hörd hemma där.

Växjöborna har varit och är fortfarande mycket tekniska.

Det var som drog mycket folk in för löstidningarna. Det gick både gammal och ung. Det var ett billigt nöje, men mycket läskigt.

Ett annat mycket omtyckt folknöje

L 41 F. 123

en cirkus. Det var ett nöje som passa-
de alla. Men jag vet att jag gjorde den
iakttagelsen att det var många intelle-
ktuella som var där. Orsaken kan
jag ej säga.

Poland kom Trivoli till stau. Det var
ett nöje som uppkallade sig av de de
stora och små.

Det var inte vanligt att en flicka gick
 ensam ut på dans - eller andra nöjes-
ställningarna. Inte ens på bio gick en
flicka själv. Pojkar kunde mycket väl
gåra det. Men inte alltid ha en kamrat
med. Vi gick inte i gäng.

Inte var det så mycket pengar som
gick åt en danskväll. Enschillingen var tillräg-
lig för omkring 150. För en pojke eller ett

L. 4. F. 123

dyrare. Man måste ju betala dessutom.

Oftast drack vi kaffe och det kostade ungefär 1.50 så spelade vi ett par gånger på lyckohjulet 25 öre gånger, ett par serier på stympkassen 50 öre gånger, en chokladkaka höjde till vackrigheten att man köpte. En stor sadla, som nu kostar 1 krona, kostade då 50 öre. Stellen b. 7 kr gick det kanske på en kvart. Den tycker jag det vacker mycket men det var ju inte ofta vi gick, för det skulle vi inte ha fått råd med.

Den första pajkvännen fann man bland barnens vännerna eller skolkamraterna.

Men det var ju i regel bara en halfsig för-älskelse. Den man tog till make, eller make, kunde komma från fjärran och

L 4. F. 123

eller från landet. Oftast blev det gifte-
mål mellan, som för vi det, stadsbor.
Ytterst sällan gifte barn utomnär sig
med vandra. Folk flyttade inte på
sig några längre (här för). De för-
sökte få sin utkomst i hembygd.

För ett femtontal år sedan kände jag
någon vacker kvinna i Väje. Nu
när jag kommer till stan är det inte många
jag behövs häls på.

Var det inte så stor flyttningsskick för
är det desto mer nu. När jag tänker på
mina barn, så har sonen gift sig med
en norrländska, min dotter med en engels-
man. Kommerbarnen har ju trolig-
het till, att folk från olika länder och
länder har möts.

35

L. 4. F. 123.

Folket lei den tillkommande mannen nu,
att han skulle vara ett par år äldre än flick-
an. Att det var tviflet om var oväntat.

Det var ju mannen, som skulle vara den
förstärkningen. Därför var det bra med
denna ålderskillnad. Jag har läst
mycket i gamla husförhörslängder.

En stor procent av gifte män
är äldre än kvinnan. Jag tycker det
hör till oväntat att det är tvif-
let. En lag procent är mannen är
betyddigt äldre än kvinnan, och mera
säkert att hon är mycket äldre än
mannen. De flesta fall skiljer det
ett par år mellan kvinnans och
mannens födelseår.

Att ge några exempel kan man
se födelseår för kvinnor, men var

L 45.123

inte varit.

Men när föräldernar ha något att
saga till om betroffande giftemål.

De tyckte inte flickan skulle vara för ung
när hon gifte sig. Hon måste ju först
lära sig både laga mat och helst
kunna sy. Tillare flickor gick både
på matlagnings- och sykurser. De andra
gifte sig, utan att kunna något av
det första. De fick lära av alla mös-
sag som gjordes i köjan.

Den flickan var "lämningen" att gifte
sig om föräldernar glada och jagade
inte och henne.

Est så var nog det minsta man skulle
gå i sällskap i en förloving.
De var det också till att pröva

L.U.F. 123

pojken. Så dejde det minst ett år innan
gifternsikt. Under den tiden skulle de
spara ihop till det egna hemmet. Efter
svaret fick den för tillförläpplighet, det
skulle gå bra och mycket.

Fästmannen sparade pengar till möbler
na.

Förlovningstiden varade ungefär ett år. Det
gällde ju att samlas ihop så mycket som möj-
ligt. Under den tiden umgicks inte fästmannen
sitt så många nöjen.

Förlovingen skedd både i hemmet, hos
guldsmiden, eller på någon restaurang.
Ibland på ett invärdningsrum.

Hägen förlovningskalas förekom ju men
det var inte vanligt. Vävarer uppsiktade
med prövet, man för den skull behövde

L. 4. F. 123

Det inte ställes till med någon fest.
De rikare hade ju festen även vid sothens
här tillfällen.

Till skollopet bjöds mest hessa släkt och
måga av hundprats bästa vänner.

Hemgift gavs efter vad föräldrar hade råd
med. Oftast var det sågulestning eller en
pöcke lakaroriv. I en del familjer var det
vanligt att alla konen skulle ha lika mycket.
Hos oss var det inte så. Vanligt var nog också
att flickorna fick mest.

Locuteren och möhippen lärde jag aldrig tala
om. Det blev jag en senare tidens pojung.
Som avslutning vill jag säga att ungdomarna
under min uppväxt uppförde sig väl.
Hade respekt för gamla och lärda om annans
egenöden.